

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 154/2022
29.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца **MIRNOVEC PIROTEHNIKA ДОО** Самобор, Мирновец 20, Република Хрватска, чији је пуномоћник др Слободан Гавриловић, адвокат у ..., против туженог **MP TROPIC ДОО** Нови Бановци, Змај Јовина 7, и **АА** из ..., чији је пуномоћник Дејан Богдановић, адвокат у ..., уз учешће умешача на страни тужиоца **МИРНОВЕЦ ПИРОТЕХНИКА ДОО** Сремска Митровица, Трг Николе Пашића бб, чији је пуномоћник Слободан Гавриловић, адвокат у ..., ради оспоравања жига, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 7657/21 од 01.10.2021. године, у седници већа одржаној 29. септембра 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 7657/21 од 01.10.2021. године, **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Образложење

Привредни суд у Београду је донео пресуду 12П 916/2021 од 14.06.2021. године којом је у I ставу изреке одбио тужбени захтев тужиоца према туженима да суд тужиоца огласи за носиоца права жига на знаку под регистарским бројем ..., са важењем жига до 18.02.2021. године, број пријаве 2011/.. поднете 18.02.2011. године, у II ставу изреке одбацио тужбу у делу у коме је тужилац тражио да суд наложи Заводу за интелектуалну својину да тужиоца у регистар жигова упише као носиоца означеног жига, по правноснажности пресуде и у III ставу изреке обавезао тужиоца да туженима солидарно на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 351.925,00 динара.

Привредни апелациони суд је пресудом 11Пж 7657/21 од 01.10.2021. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Привредног суда у Београду 12П 916/21 од 14.06.2021. године у I и III ставу изреке и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде је тужилац изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба

парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/2020) и закључио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, те без битних повреда одредаба парничног поступка на коју ревизијом указује тужилац. Околност да је у саставу већа другостепеног суда које је донело побијану пресуду била и судија Бранка Жерајић, која је у овом парничном поступку донела првостепену пресуду Привредног суда у Београду П 14/14 од 08.04.2015. године која је укинута решењем 2Пж 2265/15 од 23.03.2017. године, затим пресуду П 1898/17 од 17.05.2017. године која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда 9Пж 3800/17 до 21.06.2019. године које су обе укинуте решењем Врховног касационог суда Прев 575/2019 од 29.10.2020. године, не значи битну повреду одредаба парничног поступка.

Према одредби члана 374. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку битна повреда одредаба парничног поступка увек постоји ако је судио судија који је по закону морао да буде искључен или изузет, односно битна повреда одредаба парничног поступка постоји ако је пресуду донео судија који није могао учествовати у доношењу пресуде. У конкретном случају се не стиче ниједан од законом предвиђених разлога за искључење или изузеће судије Бранке Жерајић. Судија није учествовала у доношењу првостепене пресуде у поновљеном поступку, 12П 916/2021 од 14.06.2021. године, па није било основа за њено искључење по одредбама члана 67. Закона о парничном поступку, у доношењу пресуде 11Пж 7657/21 од 01.10.2021. године, нити је у овом поступку именована судија изузета од одлучивања у другостепеном поступку. Сама по себи околност да је судија донела раније првостепену пресуду у истом поступку, не значи да је побијана другостепена пресуда захваћена контрадикторностима у ставовима суда, које би биле од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у смислу одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, те ни у том смислу нема битне повреде одредаба парничног поступка у доношењу побијане другостепену пресуде.

Не чини битну повреду одредаба парничног поступка у смислу одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку ни то што се другостепени суд није изјаснио о жалбеном указивању тужиоца да у првостепеној пресуди није наведено који су све од доказа појединачно изведени од стране првостепеног суда, на чему ревидент заснива тврдњу да се другостепени суд није бавио оценом жалбених навода тужиоца. Ревидент указује да је другостепени суд пропустио да оцени и жалбени навод који се тиче одбијања друготуженог и директора првотуженог да се одазову позиву суда за саслушање, у контексту оцене чињеничног закључка првостепеног суда о доказаности тврдње тужиоца да је одређену робу стављао у промет на тржишту Републике Србије у тренутку подношења спорне пријаве од стране друготуженог. Одредбама Закона о парничном поступку из члана 396. став 2. одређено је да ако се пресудом жалба одбија, другостепени суд неће детаљно да образлаже пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, ако и примену материјалног

права. Тиме, а и суштински према разлозима другостепене пресуде, нема недостатака у оцени жалбених навода тужиоца, који би били од значаја за правилност одлуке другостепеног суда, у смислу одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тужбеног захтева је оспоравање жига, регистрованог по пријави друготуженог у корист друготуженог, кога је друготужени потом пренео на првотуженог, тако што тужилац тражи да суд тужиоца огласи за носиоца права жига, на темељу одредбе члана 80. Закона о жиговима („Службени гласник Републике Србије“ број 104/2009).

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, које је другостепени суд прихватио за правилно и потпуно утврђено, по пријави број 2011/.. поднетој Заводу за интелектуалну својину 18.02.2011. године од стране друготуженог, означени завод је регистровао жиг под регистарским бројем ... са важењем жига до 18.02.2021. године, за ознаку у графизму са мотивом „вештица на метли“, стилизованој као ракета, за обележавање робе и услуга из класе 13 – пиротехнички производи, а нарочито средстава за ватромет из класе 35 – оглашавање, промотивне услуге, вођење послова, пословно управљање, услуге промета пиротехничких производа, увоз и извоз, истраживање тржишта, организовање сајмова и изложби у комерцијалне и рекламне сврхе. Друготужени је уговором пренео првотуженом право на жиг регистарски број ..., те је првотужени почев од 24.11.2011. године у Регистру жигова уписан као његов носилац. Решењем Завода за интелектуалну својину Републике Србије одбијен је предлог тужиоца и умешача на страни тужиоца за оглашавање ништавим жига ..., на основу закључка Завода да из доказа које су приложили не произилази да је предметни знак постао опште познат у релевантном делу јавности.

У време регистрације жига број ..., тужилац је имао код Државног завода за интелектуално власништво Републике Хрватске признат жиг регистарског броја Z ... са ознаком у графизму стилизоване „вештице на метли“, са правом коришћења жига у трајању од 10 година почев од 13.11.2002. године. Тај жиг се према закључку првостепеног суда у свом целокупном изгледу и дизајну разликовао од жига који је регистровао друготужени, а престао је да важи пре подношења тужбе у овој парници.

Тужилац је код Државног завода за интелектуално власништво Републике Хрватске на основу пријаве број Z ... од 01.06.2012. године регистровао жиг регистарског броја Z ... са роком важења до 01.06.2022. године за ознаку у графизму „вештица на метли“, стилизованој као ракета у комбинацији боја црвена, бела, жута и црна, за производе из класе 13, 39 и 41.

Дакле, у тренутку подношења пријаве по којој је регистрован овде спорни жиг број ..., 18.02.2011. године, тужилац није био носилац жига идентичне ознаке на територији Републике Хрватске. Међутим, овде спорни жиг идентичан је са жигом кога је тужилац регистровао у Републици Хрватској по пријави од 01.06.2012. године, број Z ... . Величина, линије цртежа вештице, метле и ракете, односно знака који је у свом целокупном изгледу заштићен као знак тужиоца, идентични су елементима знака који је регистровао друготужени, а користи првотужени, а знаци су дизајнирани у истој комбинацији боја, односно идентични су.

Даље, првостепени суд налази да тужилац није доказао да је друготужени приликом регистрације жига број ... на територији Републике Србије поступао противно начелу савесности и поштења, јер није приложио доказе на околност да је међу парничним странкама постојао претходни однос, заснован на уговору, пословној сарадњи или некој другој законској обавези, чијом злоупотребом је друготужени регистровао спорни жиг. Првостепени суд закључује да тужилац није доказао да је у тренутку подношења пријаве за регистровање спорног жига од стране друготуженог, тужилац био носилац жига за идентичну ознаку на територији Републике Хрватске, односно да је друготужени регистровао жиг идентичан са регистрованим жигом тужиоца и то злоупотребом постојећег радног, уговорног или пословног односа са тужиоцем, те тужбени захтев није основан у смислу одредбе члана 80. Закона о жиговима и одредбе члана 6. (06) Septies Париске конвенције за заштиту индустријске својине. За примену одредбе члана 80. Закона о жиговима сматра ирелевантним навод тужиоца да је у тренутку подношења пријаве за регистрацију спорног жига од стране друготуженог истоврсну пиротехничку робу, обележену спорном ознаком „вештица на метли“ тужилац пласирао на тржишту у Републици Србији. Истовремено, првостепени суд доказе које је дао тужилац у прилог својих навода – изводе са сајта, фејзбук странице, евиденцију линкова са сајта Youtube, царинске исправе, дозволу надлежног министарства издату умешачу на страни тужиоца за увоз пиротехничке галантерије, фотографије омота пиротехничке робе и каталоге, не сматра доказима из којих са сигурношћу може утврдити да је тужилац такву робу заиста стављао у промет на тржишту Републике Србије у тренутку подношења пријаве жига од стране друготуженог, што би по схватању првостепеног суда било од значаја за оцену испуњености услова из одредбе члана 81. Закона о жиговима. Такође, првостепени суд сматра ирелевантним доказе тужиоца о присутности тужиоцеве робе обележене ознаком „вештица на метли“ на тржишту Републике Србије из периода након пријаве овде спорног жига од стране друготуженог. Првостепени суд је ставио ван снаге решење о извођењу доказа саслушањем заступника првотуженог и друготуженог у својству парничне странке, из разлога процесне економије, с обзиром да нису приступили на заказано рочиште, а у односу на странку суд не може применити принудне мере.

Другостепени суд је прихватио за правилну оцену првостепеног суда да тужилац није доказао да су тужени поступали противно начелу савесности и поштења, код чињенице да је у тренутку подношења пријаве од стране друготуженог за регистровање спорног жига тужилац имао регистровани жиг који се у свом целокупном изгледу и дизајну разликовао од жига који је регистровао друготужени и да није доказао да је био у уговорном, радном или било ком пословном односу са друготуженим, те да је друготужени у таквом једном односу са тужиоцем, без овлашћења тужиоца регистровао жиг на своје име. Другостепени суд сматра релевантним једино доказивање чињенице да је регистрација истог жига извршена злоупотребом уговорног, односно пословног односа са носиоцем претходно регистрованог права на том жигу у другој држави, да би тужиоцу пружио тражену судску заштиту.

Ревидент оспорава правилност примене одредбе члана 80. Закона о жиговима од стране нижестепених судова. Указује на коегзистенцију одредбе члана 80. Закона о жиговима и одредби члана 6. Septies Париске конвенције. Притом, ревидент неосновано оспорава као став нижестепених судова да несавесност и непоштење

приликом прибављања жиговне заштите нису правно релевантни за оцену основаности тужбеног захтева, јер такав став није садржан у другостепеној пресуди.

Одредбом члана 80. Закона о жиговима („Службени гласник РС“, бр. 104/09, 10/13) који је био на снази у време подношења тужбе, предвиђено је да ако је пријава поднета противно начелу савесности и поштења, или је знак регистрован на основу такве пријаве, односно на основу пријаве којом је повређена законска или уговорна обавеза, лице чији је правни интерес тиме повређен може тужбом тражити да га суд огласи за подносиоца пријаве, односно носиоца права.

Нижестепени судови су стандард несавесног и непоштеног поступања у смислу наведене одредбе закона ценили према постојању уговорног, радног или пословног односа између лица које тражи судску заштиту и лица против ког се таква заштита остварује и злоупотреби таквог односа у сврху уписа права жига, односно према одсуству таквог односа у конкретном случају. Ревидент оспорава правилност оваквог схватања поступања противно начелу савесности и поштења. С тим у вези ревидент оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, када указује да за остваривање права из одредбе члана 80. Закона о жиговима тужилац и тужени не морају бити у претходном пословном односу, већ да је институт оспоравања жига постављен на широј основи начела савесности и поштења, а да је друготужени поднео пријаву жига за предметни знак тако што је Заводу за интелектуалну својину презентовао за жиговну заштиту знак исечен са кутије или омота пиротехничког производа на коме је логотип тужиоца утиснут на паковању његове робе. Управо је тужилац о томе пружио доказе и инсистирао на доказном предлогу за саслушање директора првотуженог и друготуженог на околност порекла знака вештице из пријаве жига и преноса жига.

Међутим, ревизијски суд уочава да је за испуњеност услова за заштиту у смислу одредбе члана 80. Закона о жиговима тужилац требало да докаже да је друготужени пријаву за регистрацију спорног жига поднео противно начелу савесности и поштења у смислу да је знао или је морао знати да знак припада тужиоцу, и да је пријаву ради регистрације жига поднео у намери противно начелу савесности и поштења, односно у непоштеној намери. Тужилац своје доказне предлоге, а и оспоравање утврђеног чињеничног стања, усмерава ка доказивању начина на који је друготужени дошао до знака кога је потом заштитио жигом. Међутим, на тај начин тужилац још не доказује услове да он оствари судску заштиту по одредби члана 80. Закона о жиговима, као лице чији је правни интерес повређен. Ово стога, што је тужилац требало да докаже да је он спорни знак дуготрајном употребом за обележавање истих или сличних производа, у конкретном случају пиротехничких производа, стекао одређени степен заступљености и препознатљивости на тржишту у Републици Србији, да би остварио конкретну правну заштиту таквог знака. На те околности је тужилац пружао доказе које је првостепени суд оценио недовољним, а свакако, заступљеност на тржишту на територији Републике Србије конкретних производа, са одређеним знаком, тужилац није могао доказивати понуђеним доказима, јер нису подобни за доказивање заступљености, а не само присуства на тржишту. У ревизији тужилац правилност утврђеног чињеничног стања о наведеном покушава да оспори тврдњом да је требало саслушати заступника првотуженог и друготуженог, како би евентуално била доведена у питање чињеница да су тужилац и умешач годинама пре подношења спорне пријаве жига пласирали пиротехничку робу обележену предметним знаком који је заштићен спорним жигом. Међутим, ту чињеницу су тужени учинили спорном већ изјашњењем

на тужбу. Зато је било потребно да тужилац докаже одређену присутност његових производа на тржишту Републике Србије са знаком кога је друготужени заштитио спорним жигом, да би доказао да је такву пријаву и регистрацију жига друготужени остварио у односу на тужиоца повредом начела савесности и поштења и да тужилац има право на цитираном одредбом Закона о жигу установљену правну заштиту.

Када је изостало овакво доказивање са стране тужиоца, тада је неоснован тужбени захтев којим тужилац тражи да га суд огласи носиоцем спорног жига.

Према томе је ревизија тужиоца неоснована, те је Врховни касациони суд одлучио као у изреци по одредби члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић